

“मीठे बच्चे – तिमी घर बसेरै अद् भुत रूहानी यात्रामा छौ, तिमी बुद्धिको यात्रा हो । कर्म गर्दै यस यात्रामा पाइला अगाडि बढाउँदै गयौ भने पावन बन्छौ ।”

प्रश्न:- यस ज्ञान मार्गमा पेचिलो तथा महीन कुरा कुन चाहिँ हो, जुन तिमी बच्चाहरूले अहिले नै सुन्छौ?

उत्तर:- तिमीलाई थाहा छ- हामी सबै स्त्री अथवा पुरुष एक शिव परमात्माका सजनीहरू आत्मा हौं। साजुन हुनुहुन्छ एक परमात्मा। फेरि शरीरको हिसाबले हामी शिवबाबाको नाति-नातिना हौं। हाम्रो उहाँको सम्पत्तिमा पूरा हक लाग्छ। हामी २१ जन्मको लागि सदा सुखको सम्पत्ति दादाबाट लिन्छौं- यो हो पेचिलो कुरा।

गीत:- हमारी तीर्थ न्यारा हैं...

ओम् शान्ति । शारीरिक यात्रा र रूहानी यात्रामा यो गीत बनाएका छन् भक्ति मार्गमा। जो बितिसकेको छ, त्यसको गायन गर्छन्। जति पनि मनुष्य मात्र छन्, ती सबैलाई शारीरिक यात्राको बारेमा त थाहा छ। जन्म-जन्मान्तर देखि चक्र लगाउँदै आएका छन्। उनीहरूको बुद्धिमा बढीनाथ, श्रीनाथ... आदि नै याद रहन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि यो शारीरिक यात्रा आदि याद थियो र अहिले पनि याद छ। तिमीले यात्राहरू त जन्म-जन्मान्तर गरेका छौ। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रूहानी यात्राको ज्ञान छ। मनुष्यहरूको बुद्धियोग छ स्थूल शारीरिक यात्रातर्फ। तिमी बुद्धियोग छौ रूहानी यात्रा तर्फ। रात-दिनको फरक छ। अहिले तिमी रूहानी यात्रातिर कदम बढाइरहेका छौ। यो अद्भुत यात्रा घर बसेरै गर्छौ। कसले बुझ्न सक्छ यस यात्रालाई? जब काम-धन्दा आदिमा लाग्छन्, यति याद रहँदैन। तर जब विचार सागर मन्थन गर्ने बस्छन्, अनि राम्रो संग याद आउँछ- हामी यात्रामा छौं। ज्ञान धेरै सहज छ। बच्चाहरूले बुझ्नेका पनि छन्, वास्तवमा पतित-पावन बाबाले के गर्नुहुन्छ? पावन बनाउनको लागि अवश्य यात्रा हुन्छ। त्यो हो स्वीट निर्वाणधाम, जसलाई सबै भक्तहरूले याद गर्छन्। यो कसैलाई थाहा छैन- भगवानलाई हाम्रो पासमा आउनु छ वा हामी भगवानको पासमा जानु छ? सम्झन्छन् हाम्रो गुरु अथवा हाम्रो अग्रज निर्वाणधाम अथवा आफ्नो निराकारी वतन जानु भयो। ठीकै छ, फेरि त्यहाँ के गरे त? गएर बसे? के भयो, त्यो केही पनि थाहा छैन। केवल भनिदिन्छन् पार निर्वाण जानुभयो। ज्योति ज्योतिमा मिल्यो। लहर सागरमा बिलिन भयो। केही पनि थाहा छैन- यो सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ। अहिले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो रूहानी यात्रा एकै पटक हुन्छ- यस अन्तिम जन्ममा। रूहानी यात्रा अथवा आत्माहरूको यात्रा भन्न सक्छौ। पहिला सुरुमा त बच्चाहरूलाई यो निश्चय भयो- हामी आत्मा हौं। भनिन्छ जीव आत्माले दुःख पाउँछ, यस समय जब आत्मा जीवको साथमा छ। सजनी हो त्यसैले उसले बाबालाई खोज्छ। स्त्री अथवा पुरुष सबै सजनीहरू हुन्। त्यसो त पुरुषलाई कुनै सजनी कहाँ भनिन्छ र। तर यो हो धेरै गहन पेचिलो कुरा। तिमीले आफूलाई शिवबाबाको नाति सम्झन्छौ, जबकि शरीरमा छौ, त्यसैले यस हिसाबले नाति-नातिना नै ठहरियो।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ- तिमी हजुरबुवाको सम्पत्तिमा हक छ। हुन त कसैको पिता धनवान हुन्छन्, बच्चाहरू नालायक भएमा उनलाई सम्पत्ति नदिन सक्छन्, यो हुन सक्छ। तर हजुरबुवाको सम्पत्ति परम्परा देखि राजाई कलमा चल्दै आएको छ। सत्ययुग त्रेतामा तिमीले हजुरबुवाको सम्पत्ति भोग्छौ। अहिले तिमी हजुरबुवाको सम्पत्ति लिन्छौ। हजुरबुवाको सम्पत्ति कति गजबको छ! २१ जन्म तिमी सदा सुखको सम्पत्ति लिन्छौ। परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ दादा (ग्रेन्ड फादर)। बाबा भनिन्छ- ब्रह्मालाई। भन्दछौ- यो सम्पत्ति हामीले दादा संग लिइरहेका छौं। तिमीले जति पुरुषार्थ गर्छौ, त्यति दादाको सम्पत्ति मिल्छ। जसरी यी माता-पिता, जगत अम्बा, जगत पिताले पुरुषार्थ गर्छन्, त्यस्तै हामी पनि यस पुरुषार्थद्वारा यस्तो उच्च बन्छौं। दादाबाट पूरा सम्पत्ति लिन्छौं, राजाई प्राप्त गर्छौं। तिमीलाई थाहा छ- त्यो बादशाही फेरि कति समय चल्छ। प्वाइन्टहरू त अथाह छन्। यदि यस प्रकार तिमीले कसैलाई पनि बुझायौ भने झट्ट बुझ्ने छन्। दुई पिता त अवश्य हुन्छन्। प्रजापिता ब्रह्मालाई पिता त सबैले भन्छन्। परम पितालाई सबैले मान्छन्। उहाँ हुनुहुन्छ दादा, ब्रह्मा उहाँको बच्चा ठहरिए। ब्रह्माको नाम त प्रख्यात छ। विष्णु वा शंकरलाई प्रजापिता भनिँदैन। सूक्ष्मवतनमा त रचना रचिँदैन। ब्रह्माले नै अवश्य यहाँ ब्राह्मण रच्छन्। ब्रह्मा मुख कमलद्वारा परमपिता परमात्माले ब्राह्मण सम्प्रदाय रचनुभयो। जस्तै भन्दछन्-

क्राइस्टले क्रिश्चियन सम्प्रदाय रचनुभयो, इब्राहमले इस्लाम सम्प्रदाय रचनुभयो। नाम आउँछ नि। शंकराचार्यले पनि रचना रचे। हरेक वृक्षमा हाँगा-बिँगा त हुन्छन्। यो हो बेहुदको वृक्ष। यसको रचयिता अथवा बीजरूप त प्रसिद्ध छ। फाउन्डेसन माथि छ। बीज छ माथि। बाँकी हाँगा-बिँगा अहिले यहाँ नै भनिन्छ। त्यो सारा मनुष्यहरूको रचिएको रचना हो। यो ब्रह्माकुमारी संस्था बीजरूप बाबाले स्वयं रचनु भएको हो, जो बीजरूप परमपिता परमात्मा माथि रहनु हुन्छ। यस्तो होइन सबै हाँगाबिँगाको बीजरूप माथि छ। यी धेरै महीन कुरा हुन्। परमपिता परमात्मालाई सदैव माथि याद गरिन्छ। क्राइस्टलाई माथि याद गर्दैनन्। परमपिता परमात्माको नाम, रूप, देश, काल त एकै छ। त्यो कहिल्यै बदलिँदैन। यो बाबा बसेर राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी अहिले पतितबाट पावन बनिरहेका छौं। सदैव एकरस रहँदैौं। पहिले १६ कला सम्पूर्ण हुन्छौं, फेरि १४ कला, फेरि कलाहरू कम हुँदै जान्छ। सत्ययुग पछि फेरि हामी तल आउँदै जान्छौं। यस समय हामी एकदम माथि चढ्छौं। यो भयो माथि जाने मार्ग। त्यो भयो तल आउने मार्ग, यसको महिमा धेरै छ। पतित-पावन एक हुनुहुन्छ। याद पनि सबैले एकलाई गर्छन्। तर पूरा नजान्नाको कारण देहधारीहरूलाई याद गर्छन् किनकि यस कुरा भुलेका छन्- पतित-पावन को हो, अवश्य एकलाई भन्नु पर्ने हुन्छ। तिमी बच्चाहरू बाहेक अरु कुनैको बुद्धिमा आउन सक्दैन। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। अहिले तिमीले बुझेका छौ- हामी शिव दादाको नाति हौं र बाबाको घरमा बसेका छौं। यहाँ दादा पनि उपस्थित हुनुहुन्छ। अवतार पनि अवश्य यहाँ नै लिनुहुन्छ नि। तिमीले भन्छौ- यहाँ हाम्रो दादाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। उहाँ परमधाम देखि आउनुहुन्छ। उहाँ हाम्रो दादा हुनुहुन्छ रुहानी, सबै शारीरिक दादा (हजुरबुवा) हुन्छन्। दादाले भन्नुहुन्छ- खुशीमा एकदम रमाउनु पर्छ। हुन त राजा-रजौटाहरू धेरै धनवान छन् तर उहाँ दादाले हामीलाई के दिनुहुन्छ? स्वर्गको बादशाही। यो कुरा अहिले तिमीले बुझेका छौ। सत्ययुगमा फेरि यो कुरा बिसिन्छ। वहाँ यी लक्ष्मी-नारायण आदिलाई पनि थाहा कहाँ हुन्छ र- स्वर्गको सुख हामीलाई कसले दियो? यदि यो बुझेको भए फेरि यो पनि बुझ्ने थिए- यस भन्दा पहिले हामी को थियौं? धेरै अद्भुत कुरा छन्। लक्ष्मी-नारायणलाई यो थाहा हुँदैन- यो राजधानी हामीलाई कसले दिएको हो? तिमी ब्राह्मणहरू बाहेक अरु कसैलाई थाहा हुँदैन। तिम्रो देवताहरू भन्दा पनि पद उच्च छ, यहाँ तिमीलाई दादाबाट सम्पत्ति मिल्छ।

तिमीलाई थाहा छ- वास्तवमा यी ब्रह्मा बाबा हुन्, यिनको तनमा दादा (ग्रेन्ड फादर) आउनुहुन्छ। नत्र पतितहरूलाई पावन बनाउन कसरी आउने? सबै आत्माहरू माथि देखि तल आउँछन् शरीर धारण गर्ने। उहाँको आफ्नो शरीर छँदै छैन। यो सबै कुरा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ। उहाँलाई भनिन्छ नै परम आत्मा। यसको मतलब यो होइन- परमात्मा कुनै ठूलो हुनुहुन्छ, आत्मा सानो छ। परमात्मा र आत्मामा कुनै फरक छैन। यस्तो होइन परमात्मा कुनै सानो-ठूलो हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कति साधारण छु! मेरो महिमा धेरै ठूलो छ किनकि सबैलाई आएर पतितबाट पावन बनाउँछु। हँ म पनि आत्मा। म सँग जुन ज्ञान छ, त्यो तिमीलाई दिन्छु। यस्तो होइन आत्मा कुनै सानो-ठूलो हुन्छ। आत्मामा ज्ञान नभएकाले ऊ मैलो हुन्छ। ओइलाउँछ। दियो निभन्न लाग्छ, फेरि त्यसमा ज्ञान घृत परेपछि दियो बल्छ। बाँकी आत्मा के हो? यस्तो होइन कुनै आगो जस्तो छ। आत्मा त्यस्तै शीतल छ जस्तो परमात्मा शीतल हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ नै सबैलाई शीतल गर्ने वाला। गायन पनि गरिन्छ- शीतल जसको अंग... यिनको अंग शीतल हुन्छन्, उहाँको प्रवेशता भएपछि। जसमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, उनलाई पनि कति शीतल बनाउनु हुन्छ! तिमीलाई थाहा छ- बाबा कति शीतल हुनुहुन्छ! शीतल र गर्म। ती काम चितामाथि जलिरहेका छन्, कुरै नगर। कुनै-कुनै त यस्तो पाप आत्मा छन्, जसलाई जति नै ज्ञान जल छर्किदा पनि शीतल हुँदैनन्। कति मेहनत गर्नु पर्छ एक-एकको लागि! बाबा सोध्नुहुन्छ- तिमी शीतल बनेका छौ? संन्यासी, उदासीले कहाँ यसरी सोध्छन् र। मायाले नै सबैलाई पतित बनाइदिन्छ। काम चितामा जलिरहन्छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- प्रजापिता ब्रह्माका हामी बच्चाहरू हौं, शिवबाबा हुनुहुन्छ दादा त्यसैले वर्सा मिल्नु पर्छ नि। एक बाबा, एक दादा, उहाँबाट सम्पत्ति अनेक बच्चाहरूलाई मिल्छ। अरु कुनै पनि मनुष्यलाई प्रजापिता भनिँदैन। शिवबाबा आत्माहरूको पिता त हुनुहुन्छ नै। अहिले तिमी बच्चाहरू जबकि सम्मुख बसेका छौ, जान्दछौ- हामी शिवबाबाको साथमा बसेका छौ। उहाँ हाम्रो दादा हुनुहुन्छ, जो स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ, उहाँबाट हामीले राजयोग सिकिरहेका छौं। दादाबाट हामीलाई स्वर्गको सम्पत्ति मिल्छ, फेरि हामी २१ जन्म कहिल्यै कंगाल बन्दैनौं। तिमी धेरै धनवान बन्छौ। जो तिमी पूज्य देवी-देवता थिए उनै फेरि पुजारी बन्छौ। तिमीलाई थाहा छ-

हामी बाबाबाट वर्सा लिन्छौं, २१ जन्म सुख भोग्छौं। कति पटक वर्सा लियो र गुमायो। अस्ति वर्सा लिएका थियो, हिजो गुमायो, फेरि आज लिन्छौं। भोलि फेरि गुमाइदिन्छौं। यो कुरा तिमीले अहिले जानेका छौ। यस समय नलेजफुल, ज्ञान सागर बाबाद्वारा तिमी पनि मास्टर ज्ञान सागर बन्छौ। ज्ञान मिल्छ। बाँकी यस्तो होइन कुनै तेजोमय बिजुली बन्छौ। यो हो सारा महिमा। जस्तै कृष्णको महिमा गरिन्छ— उनी जन्मिदा सारा घरमा प्रकाश-प्रकाश हुन्छ। अब त्यतिबेला त थियो नै स्वर्ग, दिन। उज्यालो त थियो नै। बाँकी यस्तो कहाँ कुनै लाइट निस्कन्छ र। यो पनि केवल महिमा गरिन्छ। त्यसैगरी परमपिता परमात्मा पनि परम आत्मा हुनुहुन्छ, बाँकी महिमा सारा कर्तव्यको आधारमा हुन्छ। महिमा त धेरैको गरिएको छ। मानिसहरूले भन्छन्— फलानो गर्यो स्वर्ग गयो, स्वर्ग के माथि छ त? देलवाडा मन्दिरमा पनि छतमा वैकुण्ठ देखाउँछन्। तल छन् आदिदेव आदिदेवी, जगतपिता जगतअम्बा। अवश्य तल नर्कमा बसेका छौं। स्वर्गमा जानको लागि राजयोग सिकिरहेका छौं। यो तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हुबहु एक्युरेट यादगार छ। हामी पनि यहाँ आएर बसेका छौं। कति अदभुत कुरा छ! बच्चाहरू आएर दादाको बनेका छन् त्यसैले त्यो खुशीको पारो चढ्नु पर्छ। हामी पावन दुनियाँको मालिक बन्छौं! मेहनत विना कहाँ विश्वको मालिक कोही बन्छ र। त्यो मेहनत हो स्थूल, यो हो सूक्ष्म। आत्मालाई मेहनत गर्नु पर्छ। रोटी पकाउनु, धन्धा आदि गर्नु... यो सबै आत्माले गर्छ। अहिले बाबाले आत्माहरूलाई यस रुहानी धन्धामा लगाउनु हुन्छ। साथ-साथै शारीरिक धन्धा पनि गर्नु छ। बाल बच्चाहरूलाई सम्हाल्नु छ। यस्तो होइन— बाबा हामी हजुरका हौं, यी बच्चा आदि हजुरले सम्हाल्नु होला। सबैलाई बाबाले सम्हाल्नको लागि त यति ठूलो भवन पनि पाउन सकिँदैन। दिल्लीको किल्ला जत्रो सयौं किल्ला भए पनि यतिका बच्चाहरूलाई कहाँ राख्ने हुन सक्दैन। फेरि त यस भवनको कुनै तागत हुँदैन। काइँदा नै छ गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै आफ्नो पुरुषार्थ गर। यतिका सबै बच्चाहरू यहाँ आए भने त कसरी चल्न सक्छ? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। दादाबाट अखुट खजाना मिल्छ। कति खुशीको कुरा छ! समय अब धेरै छैन। गायन गरिन्छ— राम गयो रावण गयो... पछि साक्षात्कार भइरहने छ— यस पछि के हुन सम्भव छ। आफ्नो घरको नजिक पुगेपछि ती वृक्ष आदि देखिन थाल्छन्। तिमी पनि समीप हुँदै गएपछि बुझ्ने छौ अब के-के हुन्छ? बाबाले ज्ञान पनि दिइरहनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबा समान शीतल बनेर ज्ञान जलद्वारा मनुष्य आत्माहरूलाई पनि शीतल बनाउने सेवा गर्नु छ।

२) दादाको सम्पत्तिलाई याद गरेर अपार खुशीमा रहनु छ। रुहानी धन्धा गरेर विश्वको बादशाही लिनु छ।

वरदान:- गराउनेवालाले गराइरहनु भएको छ – यस स्मृतिद्वारा निमित्त बनेर हर कर्म गर्ने बेपर्बाह बादशाह भव चलाउनेवालाले चलाइरहनु भएको छ, गराउनेवालाले गराइरहनु भएको छ— यस स्मृतिद्वारा निमित्त बनेर हर कर्म गर्दै गयो भने बेपर्बाह बादशाह रहन्छौ। “मैले गरिरहेको छु”— यो भान आएमा बेपर्बाह रहन सक्दैनौ। बाबाद्वारा निमित्त बनेको छु— यो स्मृतिले बेफिक्र वा निश्चिन्त जीवनको अनुभव गराउँछ, भोलि के होला, त्यसको पनि चिन्ता छैन। उनलाई यो निश्चय रहन्छ— जे भइरहेको छ, त्यो राम्रो र जे हुँदैछ त्यो झन् धेरै राम्रो, किनकि गराउनेवाला राम्रो भन्दा राम्रो हुनुहुन्छ ।

स्लोगन:- आफ्नो शान्ति र सुखको भाइब्रेशनद्वारा हरेकलाई सुख चैनको अनुभूति गराऊ, तब भनिन्छ सच्चा सेवाधारी।